

*Mai presus
de cuvinte*

KAREN WITEMEYER

ORADEA
2021

Originally published in English under the title: *More Than Words Can Say*

Copyright © 2019 by Karen M. Witemeyer

By Bethany House Publishing,

11400 Hampshire Avenue South

Bloomington, Minnesota 55438

All rights reserved.

Drepturile de autor pentru ediția în limba română:

© 2021 Life Publishers International

Springfield, Missouri, SUA

și Life Publishers Romania

Str. Ioan Corneli nr. 4, Oradea, Bihor

Tel.: 0359 177 636; 0771 746 787

E-mail: edituralife@gmail.com, Website: www.liferomania.ro

Toate drepturile rezervate.

Nicio parte a acestei publicații nu poate fi reprodusă, copiată sau transmisă prin orice fel de mijloace—electronice, mecanice, fotocopiere, înregistrare, sau oricare altul—cu excepția unor citate scurte incluse în articole de critică sau recenzii tipărite, fără permisiunea prealabilă a editurii.

Dacă nu există alte precizări, citatele biblice sunt luate din Sfânta Scriptură, traducerea Dumitru Cornilescu.

Traducerea: *Monika Moricz*

Editarea: *Narcisa Țiulete*

Tehnoredactarea: *Daniel Ardelean*

Coperta: *Georgian Rădulescu*

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României

WITEMEYER, KAREN

Mai presus de cuvinte / Karen Witemeyer. - Oradea : Life, 2021

ISBN 978-606-8915-25-8

821.111

Romanian Edition.

Printed in Romania.

Pentru Peter:

Deși ești cel mai tăcut din familie, ai o inimă uriașă pentru alții. Admir tânărul care ai devenit și-mi place să văd cum ești transformat de Dumnezeu într-un om matur în credință, așa cum a hotărât El să fii. Mama ta e mândră de tine!

„Voi, negreșit, v-ați gândit să-mi faceți rău,
dar Dumnezeu a schimbat răul în bine.”

Geneza 50:20

CAPITOLUL

1

MAI 1896 – HONEY GROVE, TEXAS

– Consiliul ți-a respins cererea, duduie Kemp.

Primarul Longfellow îi aplică lovitura de grație cu o hotărâre care amenința să îi înmoaie lui Abigail genunchii.

Membrii consiliului, care se ridicaseră în picioare la intrarea ei în sala de consiliu a primăriei, se înghesuiseră cu toții de o parte a mesei imense, lăsând-o pe ea singură de cealaltă parte. Câțiva dintre funcționarii mai înfumurați dădeau din cap cu gravitate la afirmația primarului. Alții afixau expresii mult mai înțelegătoare. Unul sau doi chiar îi aruncau priviri încărcate de regret. Un tip timid din spate o evita cu totul.

În ciuda părerii de rău întipărite pe fețele lor, *niciunul* dintre ei nu zicea nimic împotriva nedreptății care i se făcea.

– Dar nu-i corect! Cu picioarele tremurânde, Abigail Kemp se apropie de masă și își rezemă palmele pe suprafața lustruită a mesei din stejar, lângă teancul de registre pe care le lăsase pentru evaluare și planul de afaceri pe care-l scrisese pentru a-și demonstra priceperea. Am administrat brutăria *Savoarea Cerului* de una singură mai bine de un an de când s-a îmbolnăvit tata. În tot acest timp, brutăria a obținut profit în fiecare trimestru. Apucă registrul de deasupra și-l deschise undeva la mijloc, împungând cu degetul cifrele care dovedeau că avea dreptate. Ne plătim impozitele la timp și susținem toate activitățile civice din centrul orașului. N-aveți niciun drept să-mi luați brutăria.

– Nimeni nu îți pune la îndoială abilitățile, duduie Kemp, zise primarul înconjurând masa. Vorbea calm și zâmbea prietenos, dar cu puțină înfumurare.

Simțindu-se ca o căprioară rănită care înfruntă o haită de lupi, Abigail înalță capul și-și îndreptă umerii, arătându-și fiecare centimetru din înălțimea ei de 1.67 m. Însă Chester Longfellow nu-și dezveli colții. Și nici nu-i sări la jugulară. Ci, pur și simplu închise registrul și-l așeză cu grijă deasupra celorlalte dovezi pe care ea le adunase ca să-și susțină petiția.

– Mă tem că legea e lege, duduie Kemp. El îi culese hârțiile și i le întinse. Am cerut sfatul judecătorului Hardcastle în această privință, iar dumnealui a fost de aceeași părere. Decretul trebuie respectat.

Abigail nu făcu nicio mișcare să-și ia registrele. Acel gest ar fi însemnat să se dea bătută, dar ea nu renunțase încă la luptă. Nu, mai ales că erau în joc mijloacele ei de trai. Dacă pierdea brutăria, nu mai avea cu ce să își întrețină sora. În plus, *Savoarea Cerului* era moștenire de familie. Moștenirea ei, acum.

– Decretul este cu totul depășit și ar fi trebuit revocat cu ani – cu *decenii* – în urmă. Ideea ca femeilor să li se interzică să dețină proprietăți comerciale în oraș este ridicolă. Sunt o grămadă de femei care-și administrează cu succes propriile afaceri. Galanteria Dorei Patteson. Spălătoria lui Judith Kell. Croitoria Normei Wilson...

– Da, suntem conștienți, o întrerupse primarul Longfellow. Am mai discutat problema acesta, duduie Kemp, și nu te ajută cu nimic s-o dezbatem din nou. Toate doamnele pe care le-ai menționat au închiriat spațiul de la proprietari bărbați. Afacerile nu le aparțin în mod direct. Când ai moștenit *Savoarea Cerului*, după decesul tatălui dumitale, ai devenit proprietară. Prin urmare, în ultimele șapte luni ai funcționat în ilegalitate. Te-am pășuit ca să vă jeliți tatăl înainte să vă confruntăm pe această chestiune, dar mă tem că nu mai putem amâna defel. El îi întinse din nou registrele, aproape înghesuindu-i-le în talie.

Neavând de ales decât să le ia, Abigail își strânse registrele la piept, dar își ridică bărbia într-un gest de sfidare tăcută. N-avea să-și plece capul înfrântă. Nu astăzi. Și niciodată.

Primarul Longfellow nu dădu niciun semn că ar fi impresionat de dârzenia spiritului ei. Expresia lui imperturbabilă o convinsese că, indiferent de părerea ei, subiectul era încheiat.

– Până la sfârșitul lunii nu îți rămâne decât să scoți proprietatea la vânzare sau să găsești un susținător financiar care să funcționeze ca asociat comanditar.

Abigail împinse bărbia în față, afișând o mină hotărâtă. Nu! Ci până la sfârșitul lunii avea să găsească și să pună în practică o a treia opțiune, fiindcă niciuna dintre opțiunile primarului nu erau acceptabile.

Cele două săptămâni pe care le mai avea la dispoziție nu erau suficiente, dar ea știa bine ce înseamnă munca sub presiune. O să găsească cumva o cale să evite acest decret discriminatoriu. Consilierii ăștia limitați n-aveau decât să încerce să îi pună bețe-n roate, ea plănuia să se ridice la înălțimea situației, ca aluatul de pâine bine frământat.

Abigail ieși val-vârtej din primărie. Negreșit chipul îi dădea de gol dispoziția, fiindcă toți trecătorii cu care se întâlnea pe drum se fereau de ea ca necuratul de tămâie. Niciunul nu se căzni să o abordeze sau măcar să o salute cu mâna. Mai puțin ultima persoană pe care voia să o vadă.

– Bună ziua, duduie Kemp.

Un bărbat zvelt se apropie din direcție opusă, fixând-o cu privirea de parcă ea ar fi fost destinația lui, nu o simplă cunoștință întâlnită pe drum.

Abigail scrâșni din dinți. Doamne ferește să-i zâmbească; izbuti însă să incline ușor din cap în direcția proprietarului spițeriei, care încercase să-i convingă familia să-i vândă lui proprietatea de când tatăl ei căzuse la pat.

– Domnule Gerard!

Ea nu încetini pasul. Dimpotrivă, trecu pe lângă el iuțindu-și mersul. Nu era tocmai politicoasă din partea ei, dar primise destule porunci pentru o singură zi și se temea de ce s-ar putea întâmpla dacă Samson Gerard alegea momentul acesta ca să-și reînnoiască oferta.

Însă el se dovedi neabătut în hotărârea lui, fiindcă, după ce o salută atingându-și borul pălăriei, se răsuci pe dată și-și potrivi pașii cu ai ei. Picioarele lui enervant de lungi nu-i permiteau nici în ruptul capului să-l depășească decât dacă o lua la fugă.

– Mă întrebam dacă am putea să stăm de vorbă, începu el.

Abigail își păstră privirea pironită asupra trotuarului din fața ei, făcând tot ce-i stătea în putință să împiedice această conversație.

– Mă tem că nu este momentul potrivit, domnule. După cum vezi, mă cam grăbesc.

– Da, așa zice că mersul dumitale e cam... ăă... sprinten, dar cred că pot ține pasul. Nu-i nevoie să încetinești din cauza mea.

Ideea de a o rupe la fugă devenea tot mai tentantă cu fiecare clipă. Firește, s-ar face singură de răs, dar șansele ca domnul Gerard să i se alătore într-o asemenea ispravă ar fi extrem de mici. Din nefericire, chiar dacă munca în brutărie cât era ziua de lungă îi întărea în chip nemaipomenit mâinile, încheieturile și brațele, în privința picioarelor și a plămânilor nu o ajuta prea mult. Deja simțea cum i se adună stropi de sudoare pe buza de sus și începe să gâfâie încetșor.

Însă cu cât ajungea mai repede la brutărie, cu atât scăpa mai repede de bărbatul acesta. Așadar, se avântă înainte, dându-și toată osteneala să nu pufâie când îi adresă întrebarea:

– Ce dorești, domnule Gerard?

– Clădirea dumitale, firește.

Afirmația lui o făcu să se oprească brusc.

Abigail se răsuci pe călcâie cu fața spre el. Zâmbetul lui infatuit o irita de-a dreptul, dar scânteia precaută din ochii săi o puse în gardă.

– Ce-ai spus?

El ridică din umeri și continuă să zâmbească, ca și când habar n-avea că-i azvârlea pumnale în inimă.

– Vreau clădirea dumitale. Asta nu poate fi o surpriză pentru dumneata. Poate că mi-am spus intenția puțin cam pe șleau, dar din respect pentru programul dumitale, evident, încărcat, am decis să omit finețurile obișnuite și să trec direct la subiect. Oferta mea de a cumpăra e încă valabilă. Prețul este rezonabil și-ți va permite să-ți deschizi o prăvălie în alt oraș, care nu are reguli atât de stricte.

Reguli stricte? Deci el știa de petiția ei. Știa și de decizie. Dar cum?

Abigail își îngustă ochii și își domoli glasul, ca să nu poată fi auzită de vreun trecător.

– Dumneata i-ai pus la curent pe cei din consiliu, nu-i așa? Ai dezgropat decretul acesta depășit legat de imposibilitatea femeilor de a deține afaceri și i-ai convins cumva să-l pună în aplicare. Numai ca să poți pune mâinile pe prăvălia mea. Ei bine, îți promit, domnule Gerard, că nu dumneata vei fi cel căruia i-o voi vinde, dacă voi face asta!

– Bagă de seamă cui azvârli aceste acuzații nefondate, duduie Kemp. El răsse înfundat, deși nicio urmă de frivolitate nu-i împlânzi privirea. Te asigur că n-am avut nicio legătură cu dezgroparea acelui decret. Realmente nici nu știam că există. Nu că mi-ar părea rău că a apărut așa ceva, firește. Cel care a dezgropat decretul acesta vechi mi-a făcut un mare serviciu.

Samson Gerard era un trântor, dar Abigail trebuia să admită că fusese întotdeauna cinstit în afacerile sale cu ea și cu tatăl ei. E-adevărat, râvnea la imobilul lor excelent din centrul orașului și nu făcea niciun secret din asta. Oricum, afacerea lor nu era singura pe care el căuta să o cumpere. Mulți dintre vecinii ei primiseră oferte similare de la el. Dar dacă nu *el* o luase în vizor cu decretul acesta obscur, atunci cine? O fi făcut primarul ca totul să pară că i-ar fi dat timp de doliu înainte să pună problema ei pe tapet, însă cel mai probabil scenariu era că nimeni nu știuse nimic de existența decretului până când cineva nu îl supusese atenției consiliului. Acel cineva ar fi putut fi domnul Gerard, dar ideea nu mai ținea ca până acum.

– Cum ai aflat de decizia consiliului? îl provocă ea, nefiind încă pregătită să-l considere nevinovat. Tocmai am venit de la ședința de consiliu. Bârfele circulă repede în Honey Grove, dar nici chiar *atât* de repede.

– Ai uitat că tatăl soției mele este membru în consiliu. El știe de interesul meu pentru proprietatea dumată și m-a informat dinainte cu privire la decizia consiliului. El știa că petiția dumată va fi respinsă. Decretul e prea limpede pentru a fi contrazis. Așa că mi-a spus despre data și ora audienței dumată ca să pot să fiu primul care îți oferă o soluție la problemă.

– Dumneata nu ești soluția la problema mea, pentru că nu intenționez să vând.

– O vei face, dacă nu vei găsi un susținător financiar.

Chiar trebuia să pară atât de sigur de soarta ei? Și așa era destul de greu să spere cu toate îndoielile ei fără ca cineva să-i mai și vâre cu nemiluita scepticismul în cap!

– Și niciun bărbat din oraș nu va investi în afacere fără să i se dea dreptul să aibă un cuvânt de spus în administrarea ei. Poate că nu te cunosc prea bine, duduie Kemp, dar ai dovedit că ești încăpățânată din fire – trăsătură care ar irita negreșit orice partener de afaceri de care ți-ai putea face rost. Bate-ți capul cu prea multe probleme și o să te trezești la capătul nefericit al unui parteneriat anulat care te va lăsa și fără clădire. Și odată dată la o parte, partenerul tău – al cărui nume va apărea pe actul proprietății tale – va fi liber să vândă. Îi voi face și lui aceeași ofertă pe care ți-am făcut-o ție, și bănuiala mea e că va accepta. Așadar, ai de ales să-mi iei banii acum sau să mă vezi dându-i altcuiva peste câteva luni. Oricum, tu nu te vei alege nici măcar cu o prăvălie. Dar dacă tratezi cu mine, îți poți asigura fondurile necesare ca să începi o afacere în altă parte, însă dacă îți încerci norocul cu un girant, riști să pierzi tot ce a construit tatăl tău. E clar care e alegerea înțeleaptă.

Clară pentru el, poate, dar ea nu era pregătită să cedeze. Nu încă.

– Ai tot dreptul la opinie, domnule. Acum trebuie să mă scuzi!

Abigail îi întoarse spatele bărbatului enervant și-și reluă drumul spre brutărie, dorindu-și să poată uita de toate problemele ei la fel de ușor.

Domnul Gerard nu se mai ținu după ea, dar strigă în urma ei.

– Dacă n-ai vreo rudenie masculină ascunsă pe undeva, care să te susțină, duduie Kemp, nu vei primi o ofertă mai bună decât a mea.

Abigail se crispă, dar își văzu de drum. Dacă ar fi avut vreo rudă masculină, nu s-ar fi aflat într-o pacoste ca asta de la bun început, fiindcă tatăl ei i-ar fi încredințat lui brutăria. El nu crezuse niciodată că fiica lui va putea să se ocupe de afacerea familiei.

Gândul acesta regretabil o puse pe jar vreo câteva momente, dar odată ce alungă vechea rană, aceasta căzu în sol fertil și germină o

idee. O idee suficient de nebunească încât să poată funcționa chiar bine!

Un zâmbet îi încreți fața. Numai Dumnezeu putea scoate ceva bun din întâlnirea ei cu Samson Gerard. O fi el un trândav, dar îi oferise o strategie. Una care, dacă funcționa, i-ar dăruia tatălui ei moștenitorul pe care și l-a dorit dintotdeauna.